

## Не дратуй подушку!

Данило спав. Раптом у нього під потилицею завовтузилося, залоскотало в шию, постукало по плечах. «Понеділок... Прокидатися...» — майнуло в голові. Хлопець знав: краще поквапитись. За трохи його розумна подушка почне тремтіти, тоді підстрибувати. А якщо через десять хвилин Данило все ще лежатиме в ліжку, вона заголосить, наче пожежна сирена.

Він спробував угамувати подушку, притискаючи її до ліжка, але та тріпалася дедалі сильніше. «Ну чому? — запитував хлопець сам себе. — Чому подушка така ніжна ввечері — заколисує його й розповідає щоразу нову казку — і така нестерпна вранці?!»

Хлопець опустив ноги й знайшов пальцями свої капці. Тоді, викотивши нижню губу, подув угору, здмухуючи з очей пасма темного розкошляченого волосся. Глипнув на календар, що висів на стіні над ліжком. Сьогоднішній

день підсвічувався червоним. Данило всміхнувся. У кутку тихенько шипіла шафа: прасувала його шкільну форму, дезінфікувала маску, пуцувала черевики.

Хлопець підійшов до вікна. На підвіконні в жовтуватому гелі ріс охлялий помідор. Його підсумковий шкільний проєкт і єдина надія довести всім, що він, Данило Кирпатий, теж чогось вартий. Бо якщо він на чомусь у цьому житті й знається, то це на ботаніці.

Помідора звали Велет. Та хоч як Данило про нього дбав — ретельно збризував, доливав мінералів, — той ніяк не хотів рости, а тим паче цвісти й давати плоди. Хлопець увімкнув лампу: рослині бракувало світла. Іноді Данило думав, що всі їхні з помідором проблеми були від браку сонця, адже вони живуть надто низько, певно, найнижче в усьому світі — на четвертому поверсі давньої п'ятиповерхівки.

Запланований під знесення, а тоді всіма забутий, будинок так і залишився стояти самотою на околиці міста поруч висотних гаражів і складів. Тут навіть не було капсульного ліфта, щоб дістатися піших тунелів. Щоразу, коли вони з татом хотіли прогулятися, їм



[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

доводилося викликати їхню летючу машинку Золю.

Хлопець визирнув на вулицю. Стовпці висоток тонули в хмарах і, пнучись угору, кидали на землю довгі тіні. Між висотками тягнулися безкінечні піші тунелі й транспортні шляхи, що спліталися між собою, як велетенська павутина. У проміжках виднілися клаптики блакиті. Їх час до часу затіняли летючі машини, які везли своїх пасажирів у надважливих справах. Машини скидалися Данилові на зграйки крихітних рибок у гігантському акваріумі, а він мовби сидів на самісінькому його дні.

Хлопець сторожко глипнув униз. «Позеленішала сьогодні», — зауважив про себе.

Хочете — вірте, хочете — ні, але Данило жив так низько, що міг бачити траву. Якось хлопець спитав у тата, чи безпечно, коли він отак близько до землі дивиться на траву. Тато запевнив його, що так. Проте Данило старався дивитися вниз якомога рідше.

## Смаколики з кастробульки

Найприємнішим ранковим заняттям Данила було вигадувати сніданок. Усяку страву кастробулька готувала не довше як п'ять хвилин.

Сьогодні він планував посмакувати яєчною або м'ясними рулетиками. Зрештою, міг вибрати будь-що, навіть чипси чи шоколадну фігурку. Адже всю їжу кастробулька готувала з одного порошку, у якому було вдосталь вітамінів і поживних речовин. Кастробулька змішувала все це тільки їй відомим способом, додавала фарби й ще трохи смаку. Тому жоден власник кастробульки не переймався, що якогось вітаміну йому забракне.

Данило теж не переймався. Розчаровувався лише тоді, коли їхня кастробулька, дещо застарілої моделі, видавала йому шоколад із присмаком ковбаси чи банан у вигляді помідора.